

der skal foretages Fradrag for Sukkerroer, bør det samme gælde med Hensyn til Kartoffer, men det skal jeg ikke lægge Vægt paa.

Jeg vil dernæst sige et Par Ord om Jordværdien som Ligningsgrundlag. Jeg er for mit Vedkommende ret betænkelig ved at gaa med til dette Ligningsgrundlag, fordi denne Jordværdi er ansat ganske løst uden nogen som helst Undersøgelse af Jordens Kvalitet eller Beskaffenhed. Det er sikkert i mangfoldige Tilfælde sket i en Stue, hvor man, efter at have fastsat Ejendoms skylden, ud fra det løse Kendskab, man har haft til Ejendommen, har sagt, at det og det var en passende Ansættelse af Jordværdien, og mere kunde der heller ikke forlanges. Skulde det være en Jordværdiansættelse, der betød noget som Grundlag enten for Ligning eller Skat, krævedes der ganske anderledes Forarbejder; saa maatte man ud paa Ejendommene og foretage en virkelig Jordbonitering af hvert Stykke for sig, som saa kunde ansættes til en vis bestemt Pris; der maatte maales op; det blev med andre Ord en ny Hartkornsansættelse. Det var heller ikke Meningen — det blev sagt fra alle Sider —, at denne Jordværdiansættelse skulde bruges som Grundlag for en Ligning, saaledes som der her er Tale om. Der er desuden det at mærke, at denne Værdi sum omfatter al Jorden; det er slaaget sammen i een Sum, og der maatte derfor nødvendigvis ske Fradrag for Kær, Mose, Eng og Hede, der ikke bærer Korn, men det fik vi ændret i Udvalget. Vi var ogsaa enige om, at dette Fradrag, denne Nedskrivning af Jordværdien maatte ske, forinden man gik til Ligningen, for at man kunde have noget sikkert at bygge paa. Man kunde ganske vist være gaaet en anden Vej. Man kunde være gaaet til noget i Retning af Ligningen af 1915 og have sagt som saa: Vi skal have 7½ Mill. Tdr., og det fordeler vi skønsmæssigt paa Amterne, Amterne fordeler det skønsmæssigt paa Sognene, og indenfor Sognene foretager man en Ligning paa Ejendommene ud fra det personlige Kendskab, man har til de enkelte Ejendomme. Det var en Vej, som vel kunde følges, omend den var besværlig. Dette her er nu heller ikke saa let, men vi gik med til det, fordi man navnlig fra Husmændenes Side ønskede og holdt meget stærkt paa dette Grundlag; derfor gik vi med for at opnaa Enighed, idet vi, som sagt, mente, at Enighed i dette Udvalg betød meget med Hensyn til, hvordan Loven kom til at se ud. Men, som sagt, jeg er blevet noget skuffet i saa

Henseende ved at se Lovforslaget. Der skete nemlig det, at der kom en Torpedo fra det saakaldte hemmelige Udvalg eller Udvalget af 4. April, som den højtærede Indenrigsminister har nedsat, og skød en væsentlig Del af Landbrugsudvalgets Forslag ned. Jeg vil imidlertid anbefale, at man holder sig til de 7½ Mill. Tdr. som det fuldt ud tilstrækkelige og forsvarlige. I alvorlige Tider mener jeg ogsaa, at man meget vel kunde gaa bort fra baade Brændevinsbrændingen og Bajerskøltilvirkningen, og skal det knibe, kunde vi saamænd stryge det skattefrie Øl med, thi naar det kommer til Stykket, har det vistnok i Henseende til Næringsværdi ikke meget at betyde.

De Forhold, vi kommer ind i, vil medføre, at man ude i Landbruget vil komme til en Fodring af sine Besætninger, der meget vil minde om Forholdene for et Hundrede Aar siden, det vil sige noget i Retning af Sultefodring. Det vil kun være de bedste Kornegne, der vil have noget Korn til Svinene; ellers vil Hestene tage den Rest, der bliver, og Hestene er vi jo nødtte til at holde Liv i; dem kan vi dog ikke ret vel gaa hen og slagte. At Svinebesætningerne vil blive stærkt formindsket, er ganske givet, men ogsaa Kvægbesætningerne maa bringes i høj Grad ned, ganske simpelt af Mangel paa Tilførsler, og det bør ske snarest muligt; det bør i størst mulige Udstrækning ske endnu i Græsningstiden, fordi der ikke bliver noget Korn til Vinter til at fede den Del af Besætningerne med, som vi plejer at skyde ud i fed Tilstand. Derfor maa der gøres, hvad gøres kan, for at skaffe Adgang til en øget Eksport. Naar man har fulgt det hemmelige Landbrugsudvalg, eller hvad det kaldes, Udvalget af 4. April, i Forslaget med Hensyn til den store Ligning, maa man virkelig ogsaa se at skaffe Udveje til at følge det samme Udvalg, naar det foreslaar, at der i Efteraaret skal ske en Nedbringelse af vore Kvægbesætninger med 200,000 Køer og 40,000 Heste og siden endnu 30,000 Heste mere i Løbet af Vinteren. Man kan jo ikke tage en større Part af Kornet fra Landmændene og sige, at de alligevel skal beholde deres Besætninger, og man behøver ikke at være bange for, at Landmændene skal sælge for nær ud, thi det er kun den yderste Nød, der bringer Landmænd til at bringe Besætningerne ned under et vist Lavmaal. De vil ganske sikkert, hvad jeg ogsaa mener er klogt, beholde de størst mulige Besætninger; men Tillæget har været saa stort